

Discurs del síndic general amb motiu de la visita institucional de Sa Excel·lència, Emmanuel Macron, copríncep francès

Casa de la Vall, 28 d'abril de 2026

Excel·lentíssim senyor Macron,
Excel·lentíssim monsenyor Serrano,
Molt il·lustre senyora subsíndica,
Molt il·lustre senyor cap de Govern,
Molt il·lustre president del Consell Superior de la Justícia,
Molt il·lustre president del Tribunal Constitucional,
Molt il·lustres representants dels coprínceps,
Conselleres, consellers, ministres,
Honorables senyores i senyors cònsols,
Senyors ex-síndics,

Excel·lències; els dono novament la benvinguda al Consell General, la seu de la nostra sobirania i de la nostra democràcia, la casa de totes les andorranes i de tots els andorrans; una casa que també és casa seva.

Crec que expresso el sentiment unànime de totes les autoritats presents si dic que -gairebé un any després del jurament del copríncep episcopal- Andorra se sent profundament honorada d'aquesta nova visita del seu copríncep francès. D'ençà de la darrera vegada que vau ser entre nosaltres -fa sis anys-, quan vàreu ser rebut precisament a la Casa de la Vall, algunes cares han canviat, d'altres ja us són conegudes; alguns desenvolupem responsabilitats diferents, d'altres tot just comencen el seu pas per les institucions.

Però, com ens recorden les parets centenàries d'aquesta Casa, les persones passem i les institucions perduren. Al capdavall, tots nosaltres som administradors d'aquesta Casa comuna -símbol viu de la nostra institució més antiga i de la continuïtat democràtica del nostre poble—, una Casa que algun dia transferirem a altres mans, amb l'esperança que haurem sabut servir, conservar i millorar aquest llegat institucional.

Si la vocació de servei és indestriable de l'exercici de qualsevol càrrec públic, encara ho és més en el cas dels coprínceps. Perquè els coprínceps ho són ex officio, és a dir, per raó del seu càrrec de bisbe d'Urgell o de president de la República Francesa. Per tant, és una doble vocació de servei públic: doncs, la vocació de servei del president de la República Francesa porta aparellada la vocació de servei del copríncep.

És aquest servei -aquesta dedicació-, el que avui novament us agraïm.

Avui, a més, vivim un moment històric. Per primera vegada en els més de 700 anys del Consell General, els dos coprínceps d'Andorra comparteixen la presidència d'aquesta seu parlamentària, asseguts plegats al costat dels síndics generals.

Aquesta imatge —tan excepcional com simbòlica— reflecteix perfectament la naturalesa del nostre sistema: un copríncipat parlamentari, fonament de la nostra sobirania, expressió de la nostra història i garantia de les nostres llibertats.

Fa cinquanta-vuit anys, el 1967, un dels vostres predecessors més il·lustres, el president i copríncep Charles de Gaulle, va iniciar la tradició de les visites dels coprínceps francesos. I des d'aleshores, cada copríncep ha deixat en nosaltres una empremta indeleble, estretament relacionada amb el seu carisma i la seva missió com a president de la República Francesa, però amb un significat propi i particular per a nosaltres, els andorrans.

De Gaulle, com acabo d'evocar, va ser el primer copríncep francès a visitar Andorra i va guiar i aconsellar els andorrans en un moment de transformació social i econòmica sense precedents. El seu successor, Georges Pompidou, que veié estroncada la seva vida i el seu mandat massa d'hora, no va poder visitar aquestes Valls, però sí que fou el primer copríncep francès a trobar-se personalment amb el seu homòleg episcopal.

Aquesta presència conjunta al Consell -indivisa- amb què avui ens honoreu vós i el copríncep Monseyor Serrano, va començar a gestar-se de manera simbòlica el 1973 a Cahors, amb la reunió entre els coprínceps Pompidou i Martí.

Valéry Giscard d'Estaing va impulsar la reforma institucional que va culminar la separació de poders, coincidint amb els set-cents anys de l'aprovació dels Pariatges; i també va ser amb ell que es va iniciar la tradicional trobada d'ambdós coprínceps en territori andorrà -a Casa de la Vall- coincidint amb la visita del copríncep francès.

François Mitterrand va acompanyar Andorra en la negociació de l'Acord Comercial amb la Comunitat Econòmica Europea i —evidentment— van ser, juntament amb Monseyor Joan Martí Alanís, els coprínceps de la Constitució.

Amb Jacques Chirac, Andorra va iniciar el seu camí en l'etapa constitucional, plenament reconeguda com a Estat per part de la comunitat internacional; i els coprínceps Nicolas Sarkozy i François Hollande van ajudar el país en un moment de canvi de paradigma econòmic, amb reformes profundes, especialment en l'àmbit fiscal.

I vós, Excel·lentíssim senyor copríncep, ens heu acompanyat i ens heu fet costat en la negociació internacional més llarga i complexa de la nostra història recent: la de l'acord d'associació amb la Unió Europea.

El vostre lideratge a Europa i al món en uns temps convulsos haurà estat també una orientació clara per a nosaltres, i deixarà una empremta profunda en el vostre rol com a copríncep d'Andorra.

En un món on els consensos mantinguts durant dècades es posen en dubte, on les institucions multilaterals no sempre són respectades i on sembla renéixer una política de blocs, Andorra necessita més que mai aquesta orientació. Per tenir clar quin és i quin ha de ser el nostre lloc en un món que no s'intueix especialment benèvol.

Doncs el copríncipat parlamentari no només és la forma de govern del país, sinó que és també la forma mateixa d'Andorra. El copríncipat no només ens parla de les nostres institucions, sinó també del que som i de la nostra manera d'estar en el món.

A finals del segle XVIII, els revolucionaris francesos van abolir els drets de la Corona de França sobre Andorra i van creure alliberar els andorrans del que pensaven que era un vestigi de l'època feudal. Però els andorrans van insistir tenaçment fins que van aconseguir de Napoleó la restauració del copríncipat francès el 1806. Perquè sabien —malgrat que les aparences poguessin indicar el contrari— que Andorra era més sobirana, més independent i més lliure amb coprínceps que sense.

Va ser la mateixa elecció que les andorranes i els andorrans van fer fa trenta-tres anys, el 1993, en el moment d'aprovar la Constitució que estableix que els coprínceps són -de forma indivisa- el cap de l'Estat.

Avui, igual que fa més de dos segles, la millor manera de garantir la sobirania, la independència i la llibertat d'Andorra és saber establir vincles sòlids i duradors amb el món que ens envolta.

Des de Charles de Gaulle fins a vós, el copríncipat ha estat per a nosaltres una finestra oberta al món. Les visites dels coprínceps francesos han servit per constatar l'evolució d'Andorra; per esperonar-nos a continuar avançant i per fer-nos albirar nous horitzons.

I avui, amb la presència conjunta dels dos copríneps en aquesta Cambra, escrivim una nova pàgina de la nostra història institucional, símbol de l'harmonia i de la continuïtat del nostre sistema únic.

Senyor coprínep, senyors copríneps, rebeu de totes i tots nosaltres la més afectuosa de les benvingudes.

Moltes gràcies.